

שבת
שלום

פרשת אחרי מות-קדושים

"לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא" (ויקרא י"ט, י"ז)

ה'שנאה בלב'- מקורה בהסתגרות והתעלמות מרגשותיו של האחר ומובילה לזלזול והתנשאות.

'תוכחה' אמיתית - יוצאת ממקום של ענווה וכבוד לאחר וכך פותחת פתח ללבו ול'נוכחות' בעולמו.

לפיכך:

כשתנהג באחר כ"עמיתך" - השווה לך, ממילא "לא תשנא אותו בלבבך.. ולא תשא עליו חטא".

(עיון בפרשת השבוע)

שעור פרשת השבוע: יצחק שלומי

שבת		ימי החול	
הדלקת נרות	18.52	זמן תפילין/טלית	5.14
מנחה א' 14.00	ב' 19.00	סוף זמן ק"ש	9.20
ערבית ושיעור הרב		שקיעה	19.13←19.17
שחרית א'	6.45	מנחה א' (בחד"א)	13.15
שחרית ב'	8.30		
קידוש	11.30	מנחה וערבית	19.00
מנחה	13.30, 17.40	צאת הכוכבים	19.34
לימוד 'דור לדור'	17.10	ערבית	20.10
שיעור הרב ארי	18.00		
צאת השבת	19.49	שחרית נוער	7.30

אחרי אלהים-קדשים:

פרשת קדשים פותחת בהכרזה הדרמטית "קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם". מובן שצו זה מעודד אותנו לדבוק במידותיו של האל, אך כיצד ניתן לקיימו? הפסוקים הבאים מכילים מספר רב של מצוות מתחומים שונים, הן מצוות המוגדרות כמצוות 'בין אדם למקום' והן מצוות המוגדרות כמצוות 'בין אדם לחברו' (וברובן מקבילות לעשרת הדיברות). בפרק כ, ז-ח הקישור בין קדושת ה' וקדושתנו ובין שמירת המצוות מפורשת: "ז) והתקדשתי וקיימתי קדשים כי אני ה' אלהיכם. (ח) ושמרתם את חקתי ועשיתם אתם אני ה' מקדשכם". בהמשך (שם, כב-כג, כו) מפורש גם הקשר בין שמירת המצוות, הבדלת העם וירושת הארץ. מובן כי מדובר על דרישה כלפי האדם והעם לפעול למען קדושתו והידמותו לאל.

כאמור, מצוות שונות, מתחומים שונים, נמצאות בפרקים יט-כ. בין יחידות שונות של מצוות נאמר שוב ושוב 'אני ה' או 'אני ה' אלהיכם'. לגבי שתי מצוות בלבד מוזכרת יציאת מצרים: איסור הונאת הגר והציווי לא לעשות עוול במשפט ובמידה. לאחר המצווה השניה החתימה 'אני ה' אלקיכם מורחבת: "אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים" (יט, לו).

הקשר של יציאת מצרים לאיסור על הונאת הגר ברור. הגר במקרא (הוא הגר התושב) הוא הגוי הגר בקרבך, בארץ. לאור עברנו כגרים במצרים, אנו מצווים על יחס חיובי לגר. אולם, הקשר של יציאת מצרים למצוות מידות ומשקלות ולדרישה "מ'אזני צדק אבני צדק אִיפת צדק וְהֵן צֶדֶק יִהְיֶה לָכֶם" תמוה. נראה שקושי זה הוביל את חז"ל לדרוש את הדרשה המופלאה הבאה: "אני אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים. על תניי כח הוצאתי אתכם מארץ מצרים. על תניי שתקבלו עליכם מצות מידות. שכל המודה במצות מדות מודה ביציאת מצרים. וכל הכופר במצות מידות כופר ביציאת מצרים" (ספרא קדשים ד, ד). הדרשה קושרת באופן הדוק בין יציאת מצרים ובין מצוות מידות ומשקלות אשר הייתה תנאי ליציאה ממצרים, וכל הכופר במצווה זו – ולא מקיימה – ככופר ביציאת מצרים עצמה. דרשה זו תמוהה ומפליאה לא פחות מהקשר המקראי.

הדפוס 'שכל המודה במצוות... מודה ביציאת מצרים וכל הכופר במצוות... כופר ביציאת מצרים' נמצא עוד פעמיים בספרא ופעם נוספת בספרי זוטא במדבר. הדרשה הראשונה מוסבת על ויקרא יא מד-מה הבאים בסוף פרשת מאכלות אסורים. גם בפסוקים אלו, שוב לאחר חטיבה ארוכה של מצוות, מופיעה הדרשה 'והייתם קדשים' ומקושרת ליציאת מצרים. בדרשה על פסוקים אלו התנאי ליציאת מצרים הוא 'שתקבלו עליכם עול מצוות', שכל המודה בו מודה ביציאת מצרים. דרשה נוספת מעין זו נמצא בספרא על ויקרא פרק כה, לח בסוף מספר פסוקים הדנים באיסור ריבית כאשר 'ימוך אחיד'. המקום האחרון בו מוצאים דפוס זה של דרשה הוא בספרי זוטא לבמדבר טו, מ-מא על הפסוקים הבאים בסיכומה של מצוות ציצית, השקולה או המזכירה 'את כל מצוות ה'". גם במקום זה נמצאת הדרשה 'והייתם קדשים'. אם כך, הדרשה התמוהה מופיעה לגבי ארבע מצוות: מאכלות אסורים, מידות ומשקלות, ריבית וציצית. בשלוש מארבע מצוות אלו, לצד האמירה שה' הוציאנו ממצרים, מובאת גם הדרשה 'והייתם קדשים'.

נראה כי מלבד המניע המקראי, היו מטענים נוספים שהניעו את הדרשן לדרשות נחרצות אלו. לפי שעה אין לי הסבר ממצה אולם בכל-זאת ניתן ללמוד משהו מהדרשות. המצוות עליהן נאמרה דרשה זו הן גם מצוות 'בין אדם למקום' וגם מצוות 'בין אדם לחברו'. בכל אחת מהדרשות נאמר כי 'על תנאי כן העלית/הוצאתי אתכם מארץ מצרים'. התנאי הוא קבלתו של 'עול מצוות' בכלל, וקבלה וקיום של מצוות (עיקריות?) ספציפיות בפרט.

בכל מקרה ברור כי אין הבחנה לעניין זה בין 'סוגי' המצוות ושכולן נידונות כאחת: הן התנאי ליציאתנו ממצרים ובקיומן מותנית הקדושה שלנו שאיננה אימננטית. המודה בעול מצוות ובמצוות ציצית שנועדה להזכיר לנו את כל המצוות – מודה ביציאת מצרים, באירוע שכל מטרתו הייתה לאפשר לנו להפוך לעם ה', ההולך בדרכיו ומקיים מצוותיו. אך מתן תורה וקיום מצוות 'בין אדם למקום' איננו השיא היחיד, השיא השני שפעמים רבות הוא קשה וארוך יותר ולא נקודתי וחולף, טמון ביוכי תבאו אל הארץ' ו'וכי יגור איתך גר' או 'וכי ימוך אחיך' – אותן מצוות 'בין אדם לחברו' אשר אמורות לעזור לנו להקים בארצנו חברה מתוקנת, חברה הפועלת על-פי עקרונות צדק: במשפט, במידה ובמשקל. כלפי האח וכלפי הגר. המודה במצוות אלו, המקבל ומקיים אותן, ומפנים שעבודת ה' שלנו היא כלפי האל, אך גם כלפי ה'רע', הוא המודה ביציאת מצרים ובמטרתה והוא אשר מפיק משהות העם במצרים את הלקח המירבי והוא אשר מתקדם לעבר קיום הצו "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם". (להרחבה, ראו ספרי במדבר פיסקא קטו בה מובאת דרשה שבסיסה אותו רעיון, אך הוא מובע בצורה ייחודית אחרת, נחרצת לא פחות).

שקמה כספי-י'ניג

יהי נא שירי
פשוט כיקיצה עם שחר,
כנטף הטל על עלה,
שיר הלל ותהילה,
לבריאה כולה.

(אנה פריימן)

איסוף קופות צדקה

ביום שלישי, י"ג אייר ה' 23/4 - ייערך איסוף קופות הצדקה של חסד אמת.
הפעילים יעברו בבתים בשעות אחה"צ.
משפחות שאין להם, ומעוניינות בקופת צדקה, יודיעו לי בבקשה בסמס או
בפתק בתא הדאר.

אורי לנדסמן בעט פצילי חסד אמת - 0526346707

נר ליכרון

(תשס"ג)

ט"ז אייר - יום פטירתו של בננו שלמה בן צבי ז"ל

דבריט keje בני בבית הצלמין ביום השנה ו' י"א אוי מצבה' ציפורת טינזברט ז"ל

תמה שנה להסתלקותה של אִמְנוּ, שנה שהיתה בעינינו כימים אחדים באהבתנו אותה, ובזכרנו את אמא ואת דמותה. השנה הזאת כולה היא שנת פרידה. היהדות בהלכות אבלות, מדריכה אותנו איך לעכל את האבל, ויחד עם זאת להמשיך לחיות במציאות החדשה.

ימי השבעה, המספד והצער, ימי השלושים עם הכללים היותר מחמירים בשמחות ובתספורת ובתגלחת, ואח"כ- אחד עשר חודשים של אמירת הקדיש, כאשר זה ממלא- גם את החשיבה, וגם את העשייה, לרדוף אחרי מניין בכל הזדמנות ויציאה. אף זכינו ללידת מספר נינים לך במהלך השנה וכן גם שמך כבר נזכר שילת ציפורה בת הודיה ורוני.

הגבלה זאת עוזרת לנו להשתחרר מהפרידה- מכל אותה שגרת חיים שקטה: בית שקמה - הצוות הנהדר, הליכה לסעודות ולתפילה, כל אותם דברים יפים שעשינו כדי לשמח ולשמח ביחד.

התלבטנו מתי לקבוע את המצבה, בשלושים או בשנה. לא יכולנו אחרי 30 יום כבר לסגור ולשים מצבה, הרגשנו צורך ללוות עוד את הפרידה. ובאמת לקראת סוף אמירת הקדיש התחלנו לחשוב על המצבה.

אמא- בכיתוב על המצבה, היה לנו חשוב להזכיר את שם אימך, שנפרדת ממנה בגיל 11, והיא נפטרה ונקברה באוסטריה. הסתכלנו שוב ושוב בתמונת המצבה, וכתבנו את השם פנינה ובאידיש פערל.

כתבנו את תיאור תכונתך, המאופיינת ע"פ הפסוק במשלי (פרק כא, כא) **רִדְף צְדָקָה וְחֶסֶד יִמְצָא חַיִּים צְדָקָה וְכַבֹּד**: ואמר רבי יצחק, מאי דכתיב: (משלי כ"א) **רִדְף צְדָקָה וְחֶסֶד יִמְצָא חַיִּים צְדָקָה וְכַבֹּד**? משום דרודף צדקה ימצא צדקה? אלא לומר לך: כל הרודף אחר צדקה - הקדוש ברוך הוא ממציא לו מעות ועושה בהן צדקה.

רב נחמן בר יצחק אמר: הקדוש ברוך הוא ממציא לו בני אדם המהוגנים לעשות להן צדקה, כדי לקבל עליהם שכר. (בבלי בבא בתרא דף ט עמוד ב)

אמא רדפה אחרי צדקה וחסד, דאגה לחלק את בגדי "יד שנייה", דאגה לתת צדקה, ובעיקר ידעה לזהות את הזקוקים לחסד בקהילה, והכל- שלא ע"מ לקבל פרס.

היא ישבה בירכתי ביתה ועשתה מעשי חסד עם אנשים, ואכן עם כל הקשיים היא זיהתה את הצריך עזרה, הן אם היה חבר בסעד, ילד, או מתנדב. כך גם נכנסה למשפחתנו חנה דנק, מקרית אתא, והעולים החדשים מרוסיה, וכמובן יוקלי - יעקב ינקלביץ'.

לאחר לבטים ומחשבה, הוספנו על המצבה - זיכרון עד לדוד משה יוסף הי"ד שנהרג בסעד, ונקבר פעם ראשונה באישון לילה תוך כדי הקרבות בבארות יצחק, ופעם שנייה בבית העלמין בנחלת יצחק, לאחר שהישוב בנגב פונה, ועוד לפני שהיה בית עלמין פעיל בסעד. חשבנו שמן הראוי להחזיר את רוחו הביתה למקום שכה אהב, למקום שבו נתן את גופו כדי לקבוע יתד בנגב, למקום שבו קבע את ביתו ומשך את אמא אחרי- לבראשיתיות וליצירה.

אמא אהבה את הנגב, וזכתה להפגש עם אחיה- משה יוסף- בסעד, למספר ימים, טרם נפל. אבא שלנו שראה בחורה צעירה ביגונה, חמל עליה וגאלה מהבדידות. עוד רב יש לספר, אך נסיים ונאמר: **עַד הַגֵּל הַזֶּה יַעֲדָה הַמִּצְבָּה** - הזאת, למפעל ההתיישבות הבלתי מובן הזה, שנכתב בדם ובערגה גדולה.

אמא ואבא, כשאנחנו עומדים כאן ליד המצבות שלכם, אנחנו עומדים משתאים וגאים איך מתוך התופת הנוראה- יצאתם באמונה גדולה, ובקשיים הקמתם משפחה וחמולה- "וְדוֹר רְבִיעִי יָשׁוּבוּ הִנֵּה", נפלאות דרכי הבורא, אך מעשייך הגדולים אימא, בצנעה ובהתמדה, וההתלהבות החסידית הגדולה שלך- אבא, הם הכוח המניע להמשך העשייה וההתיישבות.

שבט יקר!- הַבֵּיטוּ אֶל אַבִּיכֶם מוֹלִידְכֶם וְאֶל אִמְכֶם תְּחוֹלְלֶכֶם. תנו כבוד לראשונים, והמשיכו בעשייה החיובית שלכם, כל אחד במקומו ובתחומו, אשרינו שזכינו בהורים כאלה. אשריכם הורים שזכיתם בשבט יוצר, בונה ועושה כאן בארץ: בביטחון, בהתיישבות ובחינוך. תהיינה נשמותיכם צרורות בצרור החיים.

ביום המישי שעבר- נערכה האזכרה לציפורה וליוסף גינזברג ז"ל במלאת שנה להסתלקותה של ציפורה ועשור להסתלקותו של פיקו. לאחר גילוי מצבה בבית הקברות, התכנסנו בחדר האוכל ללימוד, שיעור, דברי זיכרון וקטעי נגינה שביצעו מוסא – נגן הקלרניט הידוע ובתו אודליה שעל הקלידים. אל אודליה הצטרפה באחד הקטעים איילת (בתה של אורית) בנגינה בכינור. את הערב הנחה במיומנות של 'זקן ורגילי' אלחנן גינזברג.

בליל בשבת- סקר הרב ארי את התפתחות ההלכות הקשורות ביום העצמאות שנקבעו על ידי הרבנות הראשית. נדיר לחגוג את יום העצמאות במועדו המקורי- ה' באייר, בגלל מגבלות השבת ו'יום הזיכרון' הצמוד אליו, כך שנדרשת חשיבה יצירתית שתוליד פסיקה ברורה המתקיימת לדורות ומתגברת על הקשיים כמו: מתי בדיוק יש לומר את ההלל ביום המקורי או ביום בו מתקיים החג בפועל? ומה עושים אם היום המקורי נופל על יום הזיכרון שנדחה? אם כן זכינו לחיות בתקופה בה ההלכה בענייני חג, הולכת ומתגבשת מול עינינו, כבשנים קדמוניות. אחה"צ חגגנו עם משפחת סט על הדשא שמול ביתם, את הולדת הבת אסתר-אילה. אסתר- על שם אמו של הרב ארי, ואילה- החופרת בקרניה באדמה בערגתה למים ומסמלת לאדם את ההשתדלות הארצית, אליו מצטרפת בהמשך סייעתא דשמיא. בשיעור בפרקי אבות שלאחר מכן, למדנו על כך שהאדם נדרש ל'מימוש עצמי' לא רק בלימוד התורה, אלא גם בעבודתו הגשמית. תפקידו של האדם להוציא את כישרונותיו מהכח אל הפועל בשני התחומים- הרוחני והארצי ואם יעשה זאת – "יגיעת שניהם משכחת עוון.." (אבות ב', ב') במוצ"ש- נבחר נחום לנדאו לשמש כמנהל הקהילה. נאומו המרגש קודם ההצבעה- יפורסם בשבוע הבא.

ביום ראשון- לפנות ערב התכנסנו בחדר האוכל לטכס יום הזיכרון המסורתי. השנה התמקדנו בדמותם של משה יואל- אחיה של ציפורה גינזברג, ומשה טבק. גם השנה עלתה הדילמה: האם יש לקיים את הטכס למעלה משעה קודם כניסתו בפועל של יום הזיכרון למרות שהצפירה אינה נכללת בו, בכדי שהמעוניינים להשתתף בטכס מטעם המועצה, יוכלו להגיע אליו בזמן? לפנינו שנה נוספת לדון בנושא..

ביום שני בבקר- הוצג "אות הקוממיות" בכניסה לחדר האוכל, המועלה מדי שנה ביום הזיכרון, ממקומו הקבוע שבמעוז. ולרובנו הזקוקים להסבר: "אות הקוממיות"- ניתן ליישובים שעמדו בזמן מלחמת השחרור בקו החזית ונשארו נטועים במקומם. בלוח התמונות שהוצג גם הוא בכניסה ובו מוצגות תמונות מחגיגות יום העצמאות מהעבר, מופיעה תמונה משנת 1956 בה מוענק אות זה לנציגי סעד: שלמה אש ז"ל ושפרה ניר תבדל"א. לאחר תפילת ערבית חגיגית, קיימנו את מפקד יום העצמאות בסימן "דור לדור שלחו פה שורשי". את הערב הנחו בחן ובנועם שלושה מ'שושלת בן עמי'- משה הסב, בתו חגית אפריים ובתה-נכדתו לחן. מדליקי המשואות היו סבים/סבתות וניניהם, המייצגים את שרשרת הדורות המתקיימת בקיבוץ המצביעה על המשכיות וסיבה לאופטימיות. במהלך הטכס התרוצצו להנאתם ברחבה, מספר זאטוטים באין מפריע! בעוד הוריהם היו מרוכזים בדברי הנואמים בקשב רב. בתום המפקד פצחנו בריקודים ברחבת הכלבו ומשם המשכנו לסעודה חגיגית בחדר האוכל. במהלכה שמענו דבר תורה, שרנו בציבור והשתתפנו בחידון מקורי ומשעשע - זיהו פרצופים ידועים ומקומיים על פי חלקי תמונה שהצטרפו זה לזה עד להשלמתה.

ה'גמלאים הצעירים' סחפו את הציבור לערב שירה במועדון לחבר אל מעמקי הלילה. היה זה מפגש 'בין דורי' מרענן שחוזק משמעותית על ידי בנות החטיבה וחברי הגרעין. השירים שנבחרו היו גם הם מגוונים - בני כל הדורות וכך יצאו כולם ותאוותם בידם. הפליא בשירתו בני אחיטוב שהחל בקול בס רועם ובמנעד מרשים עבר לבריטון והמשיך ממנו עד לטנור. יש הטוענים שאם היה ממשיך ייתכן והיה נוגע בסופרן.. בלטו בין מובילי הקהל-

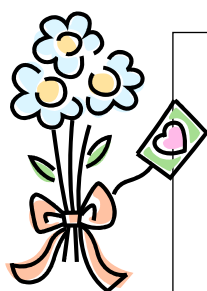
רותם וייס, דוד פולק, שוהם קבלן, יואב פרנקל ומשתתפים נוספים שאזרו אומץ לשמש כסולנים. נציין לשבח את 'המרקיד האזורי' - משה מיארה שניצח בגאון על הערב מתחילתו ועד לסופו - בערב השירה, כמקצוען אמיתי.

ביום שלישי - במהלך החג ביקרו ב 'מעוז מול עזה' כ-300 מבקרים! וקיבלו הדרכות ממדריכים כולם בני סעד, עליהם גאוותנו.

לאחר תפילת החג התכנסנו לפעילות המשפחתית "מדינה מושכת". משפחות על ילדיהן עברו בין התחנות שכללו הפעלות קבוצתיות המותאמות לכל הגילאים - מפות ענק, סרטים, פינות יצירה ושאר משחקים - וקיבלנו סיבה נוספת להתאהב מחדש בארצנו הקטנטונת. ריחות הברש הצלוי - במהלך הפעילות ואחריה, העידו על פעילות אינדיבידואלית נמרצת שלא פסקה לרגע..

ביום רביעי - החלו לבצבץ הקרשים במסעם למדורות ל"ג בעומר. צוות כיבוי אש מוסר: מדורות יש להקים אך ורק בשטחים פתוחים ובטוחים הרחוקים מספיק מעשבייה יבשה, חוטי חשמל ושאר מזרזי סכנה. כבר כעת יש להתיעץ עם זיו יערי ולוודא שהמדורה ממוקמת כראוי. במדורות המיועדות לילדים עד גיל 15 יש לאתר ולמנות מבוגר אחראי - עד לסיום הפעילות.

יום קימחון

ברכות לנחום לנדא

עם היבחרו למנהל הקהילה.

אנחנו מאחלים לנחום ולכל קהילת סעד

המשך הצלחה ושגשוג בפעילות מורכבת זאת.

נחום זכה לאמון הציבור ונבחר ע"י למעלה מ-90% מהבוחרים.

וכפי שכבר אמר נחום, שתהייה כניסתו בשלום וצאתו בשלום.

ובע"ה נעשה ונצליח.

הנהלת מ"ע"א

עצת סיפור

ביום שני הקרוב י"ב אייר 22/04 בשעה

17.30

עם דקלה גינזברג

בספריית הילדים

כולם מוזמנים בשמחה!

מנל טוב לבני ולאמילא אחיטוב

לראל בר המצווה של

צמיר

בנט של תמר ורמי לייבמאן

תאופה פאמיליא הימאן

ברצוני להתייחס לדברים שכתבה מיכל בעלון האחרון. בראשית דבריי חשוב לי להדגיש כי איני מכוונת בדבריי לאף משפחה ספציפית והדברים אינם נכתבים לאחר שיחה עם משפחות צעירות אך הם מבטאים את רחשי ליבי שבחלקם נובעים מדברים שנאמרו ותהליכים שעברנו בעבר.

אני מסכימה עם מיכל שבמאה ה-21 איננו יכולים ונראה לי שאף אינני רוצה להכתיב לאיש היכן יחנך את ילדיו. אבל אני כן רוצה לשמור על הצביון הקהילתי, חברתי, חינוכי, תרבותי ודתי שלנו.

אני חושבת שהשאלה שצריכה להישאל היא בכיוון ההפוך. השאלה היא לא האם אנחנו כקהילה מוכנים להיות פלורליסטים ולקלוט משפחות עם השקפת עולם שונה אלא האם אותן משפחות מוכנות לקבל את הקהילה שלנו כמו שהיא.

האם משפחות שבחרות לשלוח את ילדיהן לחינוך נפרד מכתה א' מוכנות לקבל כי הקהילה בה הם רוצים לקבוע את ביתן היא קהילה המתנהלת כקהילה שלימה מלכתחילה?

האם משפחות אלו רואות את ילדיהן משתלבים במערכת החינוך החברתי שלנו ומבינות את חשיבותו?

כרכות חינוך למדתי כי החינוך החברתי הוא כור ההיתוך החברתי האמיתי ולא החינוך הפורמאלי. ישנן משפחות שילדיהן לומדים בבתי ספר שונים והן שותפות מלאות למערכת ותורמות לה רבות. הילדים משתתפים במערכת, משתלבים בחברת הילדים והמתבונן מבחוץ לא יבחין כי הם לומדים בחברה אחרת.

בעיני, המבחן הוא בחינוך החברתי ולא בחינוך הפורמאלי. האם משפחות אלו מוכנות שילדיהן ישתלבו במערכת החינוך החברתי המתנהלת כתורה מעורבת וצנועה לכתחילה?

האם משפחות אלו מקבלות את העובדה כי נשים מעבירות אצלנו שיעורים בפני קהל מעורב וכי הן עולות לשיר על הבמה בערבי תרבות ובטקסים?

האם מקובל עליהן שלכל תפקיד ניהולי/ כלכלי וכו' אנחנו בוחרים עפ"י כישורים ומין ומגדר אינם מהווים שיקול?

האם הן מקבלות את המחיצה שלנו בבית הכנסת?

אם התשובות לשאלות אלו ודומיהן הן חיוביות ואם הן בוחרים את הקהילה בגלל הצביון שלה (כפי שאנחנו בחרנו בצעירותנו וממשיכים לבחור בכל שנה מחדש) אזי נקבל בברכת "ברוכים הבאים" ובזרועות פתוחות.

ענת אק

ברכות פאמיליא

לרגל קבלת תעודת הוקרה מאת "המערך הלוגיסטי בפיקוד דרום"

כאות הערכה לכבוד יום העצמאות ה-65.

משה - רכז המתנדבים במועצה האזורית שער הנגב

פעל ב"ערכיות אכפתיות ומסירות בחזרה לכשירות לאחר מבצע עמוד ענן"

"ער כוחק - קהילת סעד"

תשובה לאיכל'ה הימון

מיכל מזכירה במאמרה ש"קִיבוץ סעד ידע תמיד להתהדר בפלורליזם... גם כשהדבר גרם לא פעם אחת לסערה בחיינו הדתיים"... ובשם כך היא מתרעמת על שאלות שהופנו לגבי נושא חינוך למשפחות הרוצות להיקלט בסעד.

רציתי להתייחס לדברים הללו המתחברים באופן ישיר לקושיה הראשונה ששאל בוקי במאמרו ערב פסח לגבי שימור "רוח סעד".

בתהליך שעברנו בסעד לפני כשלוש שנים (4/2010) המגדיר "יי עקרי אמנה" של קיבוץ סעד, הסכמנו על קיום חברה מעורבת וצנועה מלכתחילה, על חשיבות החינוך ברוח הקיבוץ הדתי, על חשיבות השירות הצבאי ועל נושאים נוספים העוסקים במסגרת הצביון הדתי של סעד. לפי הבנתי ההסכמות הללו שהושגו לאחר תהליך לא פשוט מהוות את הגבולות ואת המסגרת בה מוגדר הפלורליזם אצלנו.

פלורליזם היא סיסמא יפה, אך תמיד צריך לזכור שהגבול בינה לבין אנרכיה דק וחובה על חברה חפצת חיים להגדיר לעצמה את הכללים וגם להציב גבולות.

כדי לאתגר את מיכל ואת הדיון אשאל: האם היית רוצה לקלוט בסעד משפחה כפי שתיארת "מצוינת היכולה להעשיר אותנו ולצקת בקהילתנו גוון חיובי ומיוחד יותר" שבחרה להגדיר את עצמה כחילונית והמתחייבת לשמור על אורח החיים הדתי בפרהסיא ?

התפקיד והחובה של ועדת קליטה להציף שאלות הנוגעות לחינוך פורמאלי ובלתי פורמאלי, ולאורח החיים הדתי **בעיקר כדי לגרום למשפחות לבחון את עצמן ולבדוק אם הן מתאימות לחיים בסעד.**

דווקא משפחות של בני משק, שמכירות לפעמים את הקיבוץ מנקודת מבט משפחתית והקימו את ביתם בסעד אחרי חתונה בגיל צעיר "מכוח ההמשכיות והנוחות" צריכות לשאול את עצמן באומץ בבואן לעבור למעמד קליטה לחברות האם סעד מתאימה להם ולהשקפת העולם שלהם.

אני חושבת שעם כל משפחה נקלטת, בני משק ונקלטים חיצוניים צריך לשוחח גם על עניינים של מהות. אני מציעה ש "יי עיקרי אמנה" של סעד שנכתבו באפריל 2010 יוצגו באותה שיח כחלק מההיכרות שעורכים למשפחה עם "הרוח של סעד".

התפקיד של ועדת קליטה, צוות צמ"ד, כשלוחי ציבור שלנו הוא קשה והרבה פעמים כפוי טובה, אנחנו צריכים לחזק ולתת להם גיבוי במשימתם הקשה.

איוולת כרנצ

הראתי את הכפפה

רציתי לענות לבוקי מיד על שאלותיו החשובות ובצוק העתים התעכבתי. למרות זאת זה בוער בעצמותיי, אף כי אני מקבלת את דבריו הזריזים של כרמל במלואם אני מעוניינת להוסיף כמה רעיונות.

אכן יש להניח שרוחה של סעד העוברת מדור לדור תמשיך ותלווה אותנו עוד שנים רבות, הכוונה למאור הפנים על השבילים ולריבוי הדעות, הקרוי פלורליזם, שהוא אחד המאפיינים של סעד. ובכל זאת משהו כבר הלך לאיבוד, הייתי קוראת לזה רוחו של קייבוס ז"ל. פעם הדשאים היו נקיים והכביסה הייתה מתייבשת בנחת בקרוסלות מוסתרות, ואלה רק שתי דוגמאות. היום, האנשים שמתכופפים להרים עטיפה או נייר מהרבים שבדשא או בשביל הם בדרך כלל החברים המבוגרים שעוד זוכרים מה היה פעם. עם הפרטת הכביסה אנו רואים יותר ויותר כביסה תלויה בראש חוצות, זה נראה הגיוני כל עוד זה לא קורה בלילות שבת, אז זה ממש דוקר בעין. אני מודעת שיש חיילים וכו', אבל מן הראוי להסתיר עם כניסת השבת..

חשוב מאד לשתף את הציבור בכל העשייה המבורכת של השנים האחרונות, העשייה שהחיייתה את סעד מכל הבחינות, אבל לשתף פירושו גם לכלול עוד חברים במערכת קבלת ההחלטות והכנתם לאספה. יש תחושה שהרבה מאד מן הציבור שאותו מזכיר בוקי, 30 – 60, אינו נמנה עם חביביהם של ועדות המינויים או מש"א. אין לזה הצדקה כי אני מכירה הרבה חברים בקשת הגילים הזאת שיכולים להוסיף מחמתם, מידיעותיהם ומנסיונם לדיונים. ובמאמר מוסגר אוסיף שאנשים שאינם מעורבים בעשייה, מטבע הדברים שהם נעשים ממורמרים ואז החיוך ברחוב הקיבוצי הוא מעט מזויף. החברים האלה אולי באים לאסיפה, אבל אינם חשים עצמם שותפים מלאים להחלטות.

הנה הגענו להשתתפות בדיונים הציבוריים ובעיקר באספות. זכור לי שנעשה בעבר משאל בין החברים באילו ימים ובאילו שעות היו רוצים החברים שתתקיימנה האספות, אני זוכרת שהכף נטתה לימי חול, אינני זוכרת מה בנוגע לשעה. כרמל מציע אחרי השכבת הילדים, זאת לא הגדרה מדויקת, כמו "כמה עולה מעיל ליתום", מטבע הדברים, שעה מאוחרת מדי לא נוחה למבוגרים שממילא כבר ממעטים להשתתף, כמו שציין בוקי. אולי כדאי לערוך שוב משאל ולהתייחס ברצינות לתוצאות. מרק וגלידוניות לא יעזרו פה. הנה הצעתי הצעה, אבל אני מוותרת על הפרס...

והנה הגענו לתודות, לטובת העניין אספר סיפור שקרה לפני שנים רבות. נערה אחת שתפרתי לה שמלה לשבת הוזמנה לבוא לקחת אותה מהמתפרה. ישבנו בחדר רבקה'יה ואני, הנערה נכנסה בלי לומר שלום, ניגשה לקולב, לקחה את שמלתה ויצאה, לא שלום בבואה ובצאתה ולא תודה. פניתי למטפלת, אחרי ששוחחה עם הנערה, סיפרה לי את דבריה "שלום כבר אמרתי לה בבוקר ותודה לא צריך להגיד כי זאת העבודה שלה". זה הסיפור שאפיין כל כך את התפיסה של סעד – לא צריך להודות למי שעושה את מלאכתו. אני כמובן לא מקבלת את זה, אבל גם זה, לדאבוני, שייך עדיין לרוח סעד, שווה לנסות ולשנות, כי ה"תודה" זה שכרנו מכל עמלנו, אנשים עמלים למען הקיבוץ הזה יומם וליל, ברור שאם לא עושים לא טועים ויכולות ליפול שגגות ובכל זאת הם ראויים לתודה של כולנו. עד כאן תשובתי ותודתי לקושיות של בוקי.

ועכשיו הערה מעומק לבי לדבריו של כרמל, לא לתשובותיו לבוקי אלא לדברים החשובים והנרגשים שנשא ביום הזיכרון לשואה ליד האנדרטה בבית העלמין. כרמל השתמש במילה **נקמה** כמה פעמים מול הצורך ביחס לבניית בתינו כאן בארץ. אנא כרמל – **אין נקמה!** כבר אמר ביאליק "נקמת דם ילד קטן עוד לא ברא השטן" (על השחיטה). אני משתמשת לצורך זה במילה **תשובה**, זאת **תשובתנו** לצורך שרצה להשמיד אותנו. שנזכה כולנו לראות דורות ממשיכים על אפס וחמתם של שונאינו!

מועדון הסרט הטוב

ביום ראשון 21/4/13 בשעה 17:00 יוקרן במועדון לחבר הסרט:

האיש שבכה

איכר רוסי מהגר לאמריקה בשנת 1927 בהבטחה שיביא את אמו ואת ביתו הצעירה לאחר שיסתדר. לאחר זמן קצר עולה הבת על ספינה, אלא שזו משייטת לאנגליה. שמה של הבת מוחלף לסוזי (כריסטינה ריצ'י), והיא גדלה אצל משפחה נוצרית. אחרי שנים מתקבלת סוזי, זמרת ורקדנית מוכשרת, ללהקה פריזאית. שם היא מתחברת עם לולה (קייט בלאנשט), רקדנית-עמיתה ממוסקבה, עם הטנור האנוכי דנטה (ג'ון טורטורו), ועם צועני מהורהר בשם סזאר (ג'וני דפ). הכל מתנהל כשורה עד פלישתם של הנאצים לפאריס. הרקע היהודי-רוסי של סוזי מסכן אותה. היא חייבת להחליט אם לעזוב את סזאר ואת חבריה ולחפש את אביה באמריקה. קייט בלאנשט גרפה שלל פרסים על תפקידה זה.

סיפור הישרדות מרגש בסרט עטור כוכבים.

ז'אנר: דרמה, מוסיקלי, מלחמה, רומנטיקה.

אורך: 100 דקות. מדינה: אנגליה, צרפת. 2001

שפה: אנגלית, אידיש, רוסית, צרפתית, איטלקית, רומנית.

במאי: סאלי פוטר.

שימו לב לשינוי השעה - בגלל התפילה!

כאמס מוזאניס

צ'א אווירה ותרבות

תודה לבוקי ששיתף אותנו מעל גבי העלון בתהיותיו בקשר לשימור הפן המיוחד באווירת הקיבוץ, ברצוני להמשיך ולדבר בנושא זה.

בד"כ מחשבות אלו מנקרות בי אחרי פעילות שוועדת תרבות יוזמת ומארגנת. פעילויות תרבות אלו, מופיעות בהקשר של ימים מסוימים בשנה שבהם מתבקש לציין ולהתכנס. הערבים האלה לרוב, מרתקים, מעניינים ומעשירים. מזמינים אמן או מרצה "ידוע" ו"בעל שם", לקהילתנו. ונדמה לך שלא יהיה מספיק מקום כי ודאי כולם יגיעו.

לתדהמתי הרבה, כמה דקות לפני ההתחלה עוד נראית דאגה על פני היוזמים, האם האולם יתמלא? האם יבואו אנשים? האם לא נבייש את האמן המוזמן? אני נדרשת לשאלה זו, כי נראה לי שאוירה של מקום, יונקת את הווייתה מתרבות משותפת. נראה לי פן מאד משמעותי, בהתנהלות התרבותית של קהילה.

אצלנו, נוצרים שני סוגי תרבויות, מבוגרים, שוחרי תרבות ולימוד- וצעירים שלא משתפים את עצמם כמעט בכלל בפעילות זו. ואולי אפילו לא יקראו זאת בעלון. חשבתי לעצמי, שברבות הימים יתכן ונפסיד חלק חשוב ומהותי של עצם היותנו קהילה איכותית. אולי זה הזמן להתכנס ולחשוב מה רוצים ואיך אפשר לעודד צעירים, שהם התשתית שלנו, להיות מעורים יותר בהווייה זו.

חנה אלקרט

דוח מאסיפת החבר'ים האחרונה

חלף חודש שבו עסקנו בניקוי לקראת הפסח, ולאחר מכן היינו עסוקים בחג עצמו, על כל הכרוך (מרור כורך) בכך. הזמן חלף אנחנו כבר קרוב לשלושה שבועות בספירת העומר, וכך יכולנו לקיים אסיפת חברים במוצ"ש האחרון.

על סדר היום היו 3 סעיפים חשובים, הקשורים במורה הנבוכים לחיינו ומוסדותינו, ועוד סעיף הקשור בחזות הקיבוץ.

1. תקנון האגודה החדש שעלינו לקבל, בעקבות שינוי אורחות החיים בסעד.

2. שינוי מספר חברי המועצה.

3. בחירת נחום כמחליפו של עופר כמנהל הקהילה.

4. נוהל מחסנים.

1. **תקנון האגודה** – מזה למעלה משנתיים שעופר ביחד עם כמה חברים טובים, עסקו בעדכון תקנון האגודה, שמהווה את המסמך הסטטוטורי לניהול חיינו בקיבוץ, על מנת להתאים את התקנון לאורחות החיים של סעד "כקיבוץ מתחדש". הכנת המסמך לקחה זמן, והדרך להעבירו לציבור היוותה מכשול, משום שמדובר במסמך משפטי ארוך ומשעמם. העברנו את הנוסח למספר חברים שהעירו את הערותיהם, ובעקבות כך עודכן הנוסח פעם נוספת, והופץ לחברים הן בצורה של תקציר השינויים המוצע, והן בפורמאט המלא. מאחר ולא הגיעו אלינו הסתייגויות, הובא הסעיף לאסיפה, והוחלט להעבירו להצבעה בקלפי. **חשוב להדגיש כי בהצבעה זו נזדקק לפחות להצבעה של 2/3 מבעלי זכות הבחירה, ומתוכם נדרש רוב של 75% להעברת הנוסח החדש**, שצריך לאחר מכן לקבל את ברכת "רשם האגודות השיתופיות", אי"ה נקיים את ההצבעה במועד שיאפשר לכמה שיותר חברים, לקחת חלק בהצבעה.

2. **שינוי מספר חברי המועצה** – בשנת 1996 הנהגנו בסעד, את "המועצה" בת 36 חברים עם ייצוג גילאי ל 3 שכבות גיל, עשינו זאת אז על מנת לאפשר לצעירים ייצוג ראוי במוסד חשוב (באסיפה לצערנו השתתפות הצעירים לוקה בחסר כאז כן היום), על מנת לאפשר דיונים אישיים כמו קבלה למועמדות בפורום אינטימי יותר, וכמו כן חשב הציבור שלא נכון ליגע את האסיפה, בסעיפים רבי פרטים ומספרים כמו תוכנית השקעות מפורטת ועוד. עם השנים התברר שחברי המועצה מתקשים להגיע לשיבות, ומצאנו את עצמנו פעם אחר פעם, מנסים לגייס חברים וחברות לשיבות, על מנת שהקוורום יהיה על פי התקנון לקבלת החלטות. בשנת 2003 בוצע תיקון ראשון, והמספר הנדרש לפתיחת הדיונים וההצבעות הוקטן, אם כי מספר חברי המועצה נותר כשהיה. בעשור האחרון הבעיה החריפה, וכל ישיבת מועצה, נדחית עד לגיוס מספר החברים הנדרש. לאור המצב הזה הוגשה הצעה בתמיכת המזכירות, להקטין את מספר חברי המועצה מ 36 ל 24, תוך שמירה על חצי מהחברים כייצוג גילאי, 7 בעלי תפקידים ועוד 5 חברים על פי מספר הקולות בהצבעה. ההצעה אושרה, ובקרוב ניגש להצבעה חדשה לרענון חברי המועצה, על פי התקנון החדש.

3. **בחירת מנהל קהילה** – זה כבר ממש אירוע, משום שפעם האחרונה שעסקנו בכך, היינו צעירים ב 6 שנים. לשמחתנו נחום לנדאו הביע את הסכמתו להיכנס לתפקיד, החל מחגי תשרי תשע"ד, ולאחר שיסיים את כהונתו בכפר עציון, ויעבור חפיפה מסודרת עם עופר. באסיפה הובעה הערכה על כך שאנחנו מצליחים, לשמר את התפקיד החשוב הזה, בידיו של חברה/ מבלי להזדקק לכוחות מבחוץ. נחום פרש את עיקרי התחומים שחשוב לו לטפח ולשמר, תוך תקווה שהציבור יתמוך, יבין ויעזור לשמור על סעד כראוי. תוך כדי הדיון הועלתה הצעה להעביר את ההצבעה לקלפי, למרות שהיו נוכחים 60 חברים, ומתוך תחושה

שמדובר בתפקיד מאד חשוב, ולכן ראוי שרבים יצביעו. הדיון על הצעה זו גלש שוב לכך שרבים מאתנו לא מגיעים לאסיפות, ואף לא משאירים את קולם במצב של היעדרות אובייקטיבית, סוף דבר ברוב קולות הוחלט לקיים את ההצבעה בפתקים באסיפה, עופר איחל בשם כולנו לנחום בהצלחה, וכולנו מקווים ומאמינים שאכן כך יהיה. על דעת מש"א מדובר בקדנציה של 3 שנים, מתוך תקווה להאריכה לפחות בשנה נוספת בהמשך.

4. **נוהל מחסנים** – מזה זמן רב שנוהל כזה, מוכן לדיון באסיפה, לאור העובדה שצצו להם ברחבי המחנה, מחסנים שלא על פי ההסדרים, והאישורים הנדרשים מוועדת תכנון, ותוך חוסר שיתוף פעולה של החורגים מהנוהל. עופר הציג את האפשרויות השונות לטיפול, והמליץ בברכת הנהלת הקהילה, לחלק את המחסנים ל 3 קטגוריות (בשתיים מהן מדובר במחסנים זמניים) ורק בשלישית שבה מדובר על משפחות שהרחיבו את ביתם, אלו יידרשו לפעול על פי הנוהל, כולל הטלת קנס של 50 ₪ ליום, למי שלא עומד בהסדרים, סכום שיושב לבעליו בעת שמיקום המחסן יוסדר כראוי. חברים מסוימים הביעו הסתייגות מ"הקנס" (למרות שהוא מושב לבעליו, ומשמש בעצם רק תמריץ להתנהלות ראויה) ובסופו של דבר ברוב קולות, התקבל הנוהל ואנחנו מתפללים שלא נזדקק כלל להפעילו.

ימים יבואו:

לפנינו כמה אסיפות, הן של החברים והן של האגודה הקהילתית להתיישבות, ואנחנו מקווים שנמצא את הזמן מבלי ללחוץ יתר המידה על הציבור כולו.

בוקי

לדבורה ולחיים הרצל ולכל המשפחה – מזל טוב כפול!

להולדת הנינה

נכדה לראובן ולשולה הרצל, בת לצ'לינה ולדורו הרצל

ולבת המצווה של הנכדה

גילי

בתם של מיכל ויונה הרצל

למרים רזנמן ולכל המשפחה

מזל טוב להולדת הנינה

נכדה לרותי ולמאויקו רזנמן

בת לחיותה ולארז רזנמן

לחייז'יה ולחיים יקותיא ולכל המשפחה

מזל טוב להולדת הנכדה

בת לנטע ואלישע (לולו) יקותיא

עניניו של מנהל הקהילה

שמחה

אני בהחלט מרגיש מעודד ושמח בימים האחרונים. קודם כל כי התחלתי לספור ספירת "הגומר". נחום המחליף נבחר וברוב גדול מאד, ותחושת הקלה מזדחלת לה אט אט אל תוך תוכי, ואף כתפי התיישרו קמעא. סיבה נוספת לשמחה- מתברר שהמילים הנכתבות במדור זה הן בעלות כוח השפעה וזכות להתייחסות רצינית, לפעמים יותר מאשר של הכותב עצמו - והביוב יוכיח, שהרי מאז הכתבה המלומדת על רזי העולם התחתון בקיבוצנו, מתברר שאין יותר סתימות של מגבונים!! כל הכבוד, והרבה עידוד אני שולח מכאן לאלה אשר עשו שינוי מהותי במדיניות ההגינה הנ"ל. מוסר השכל: רק תכתוב-והכל יהיה טוב.

ועוד עיגולי שמחה

יום העצמאות בסעד הוא יום התרוממות רוח, הן בציבוינו הדתי המיוחד, והן בשמחה הציבורית כקהילה. דומני שאין מאפיין גדול יותר לסעד מאשר ארבעת מעגלי הריקוד בליל יום העצמאות- מעגל גברים, מעגל נשים, מעגל נשים אחרי מחיצה, מעגל מעורב ("משפחתי"-קוראים לזה אצלנו?). והכל בשמחה ובטבעיות זורמת. שנוכה למשוך ולהמשיך שמחה זו על כל השנה.

הקיבוץ הדתי עושים חינוך

זוהי כותרת המועצה התנועתית בנושא, שתתקיים בקיבוץ סעד בעוד כחודש וקצת... ימים שני ושלישי, יח-יט' סיון, 27-28/5. ל"דור אשר לא ידע את יוסף" נסביר שתנועת הקיבוץ הדתי, אליה משתייך קיבוץ סעד, המונה כיום כעשרים קיבוצים (מתוך כ-270), מקיימת פעם בשלוש ארבע שנים, כינוס מרכזי, בו משתתפים צירים מכל הקיבוצים (מספר הנציגים-ביחס לגודל הקיבוץ). כינוס זה, הקרוי מועצת הקיבוץ הדתי, נמשך בדרך כלל יומיים, ובסיומו מתקבלות החלטות תנועתיות משמעותיות בכל פעם בנושא אחר (נזכיר למשל את הקמת ישיבת הקיבוץ הדתי, הקמת מדרשת עין הנצי"ב, הקמת מכינת צהלי-לבנות לפני גיוס, הקמת מרכז הרצוג בעין צורים ועוד...). המועצה הנוכחית תעסוק בתחום החינוך בקיבוץ הדתי. זהו נושא רחב המכיל סוגיות כמו חינוך למנהיגות ולחיי שליחות, החינוך לאמונה ויראת שמים תוך התמודדות עם אתגר החילוניות מחד, והחרדליות מאידך, שאלת החינוך לעבודת כפים, מקומם ומשמעותם של בתי הספר הקיבוציים בצפון ובדרום מול חינוך במוסדות דתיים אחרים ועוד...

כל קיבוץ נדרש להכין מעין תעודת זהות חינוכית, תאור יוזמות חינוכיות המתקיימות בקיבוץ, ובחירת נושא או שניים מאלה שצוינו, בו מעוניין להביע עמדה או הצעה כלשהי. הזמן קצר. ומן הראוי לקיים דיון ציבורי כזה או אחר בנושאים שעל הפרק. את הצוות שיכין את הדיון בסעד, תרכז אורלי וידס מרכזת ועדת החינוך, בסיוע ענת אש, וחברים מועדת חינוך. מי שמעוניין להיות שותף בדיון, מוזמן לפנות לאורלי (לא להידחף.. יש מקום...). בהמשך נפתח רישום למי שמעוניין להיות ציר של סעד במועצה. (כזכור-יומיים).

ועוד על חינוך

מצא את ההבדלים: חינוך בלתי פורמאלי, חינוך משלים, חינוך חברתי. לכאורה שלושה שהם אחד, אלא שבסעד לא לחינם שונתה הגדרה הראשונית, עברה דרך השניה, והתקבעה על השלישית. אנו רואים בחינוך שאחרי שעות בית הספר, לאורך שנות החינוך הארוכות, תהליך חברתי חשוב ביותר, הן ברמת קבוצת הילדים: גיבושה, הפעילות הערכית לצד פעילות הכיף וההפגה, תוך יצירת חיבור טבעי לאווירה בסעד, ויצירת מצע לדור העתיד, והן ברמת הפרט-הילד הזוכה לגדול במקום בו הוא נדרש להתחשב, לפתח מיומנויות חברתיות, תחת עין מלווה של מבוגר, ועוד. העבודה שנעשית לסירוגין במהלך השנה, מועצמת מאד בחופשים הארוכים. נכון שתמיד אפשר

לשפר, ונכון שעל כל מערכת יכולה להימתח ביקורת כזו או אחרת, אולי אף מוצדקת לעיתים, אבל דומני שניתן לומר שהחינוך החברתי בסעד אינו רק מחסן שמירת ילדים, עד חזרת הוריהם מהעבודה. לא לחינם ישבה ועדת חינוך, עם ציבור הורים ניכר, במהלך שנה שעברה וניסחה את חזון החינוך שלנו. הדברים נכתבים על מנת לעורר מחשבה ודיון. בעלון הקודם הפנתה מיכל הימן שאלה פתוחה על הגמישות והנכונות לקלוט משפחות אשר עקרונית אינן מעוניינות להשתלב במערכת החינוך שלנו, כאידאולוגיה. זוהי שאלה כבדת משקל. דומני שסעד פתוחה היום, מתפשרת ומאפשרת (אם כי לא מעודדת) שליחת ילדים למוסדות חינוך אחרים בגילאי כיתות היסוד. עם זאת, ודווקא על רקע זה, ישנה חשיבות רבה להיות שותפים במערכת החינוך החברתי, על מנת לא ליצור כאן לאורך זמן חברות ילדים שאינן מחוברות לקבוצות הגיל שלהם, ולכל הוויית חינוכם. דומני שזו שאלת מפתח שצריכה משפחה לשאול את עצמה בבואה לסעד- האם היא מזדהה עם דרך החינוך שלנו, ומוכנה להיות חלק ממנה. נראה לי מאד קשה להיקלט ולחיות בקיבוץ, כאשר עולם הערכים שלך שונה מהותית מעולמו של המקום, אך קשה שבעתיים לחנך את ילדיך אם אינך מזדהה עם מערכת החינוך החברתי. על כן נכון הוא להציף נושא זה בפני כל משפחת נקלטים, על מנת שיתנו לכך את המשקל הראוי והמכובד, במערכת השיקולים האם להיקלט בסעד.

אֶסְפוּ עִם, קִדְּשׁוּ קֶהֱל, קִבְּצוּ זְקֵנִים... (יואל ב, טז)

אסיפה רבתי, הייתה פעם הדגל של סעד (ולא רק בעת חירום כמו אצל הנביא יואל). בינתיים עברו כמה שנים, וקרו כמה דברים. אסיפת סעד, שמובילה במשך שנים בקיבוץ הדתי במספר המשתתפים, מתקטנת משהו. אחד המענים לקושיות של בוקי מליל הסדר, היה שהירידה במספר המשתתפים באסיפה נובעת בין השאר כתוצאה מכך שהכל מובא "לעוס וטחון" וכל שנשאר זה לאכול. או במינוח אחר- להיות חותמת גומי. אני מודה שקצת קשה לי עם אמירות כאלה, משתי סיבות. הראשונה, אסיפת סעד יודעת גם יודעת, להטיל על המוסדות להכין שיעורי בית, או לחזור עם תשובות מספקות. מעבר לכך- מה המסקנה המתבקשת מאמירות אלה?- שנביא דיון ראשוני, לא מוכן, ונחל לחפש כיוונים והצעות בדיון באסיפה? ניתן כמובן ליצור דיון פתוח/ערב הסברה לפני כל גיבוש הצעה, אבל אני מנחש שמספר המשתתפים בערב סיעור מוחות כזה, יהיה כמעט זהה לאנשי הועדה/הנהלה שדנים בכך. בעיני רוחי- מוסד שמביא לאסיפה הצעה לא שלמה, עם "חורים", ללא התייחסות לכל ההשלכות וכו', מן הראוי שכלל לא יביא אותה. בכל מקרה, ברור לכולנו שבעיית ההשתתפות באסיפות, ובעיקר הדרת רגליהם של הדור הצעיר, אומרת דרשני, ורשמנו לעצמנו שיש לקיים חשיבה ציבורית בנדון. נשמח להתייחסויות מעל דפי העלון.

ועוד על אסיפה

באסיפת חברים בשבוע הבא, נדון בקבלת זיו ורננה יערי לחברות, ובארגון תהליך הקליטה והצמיחה במהלך שנה הבאה (דף חולק לחברים). בפעם לאחר מכן, מתוכננת אסיפת אגודה קהילתית שאמורה לדון בכמה נושאים- בין השאר בבחירת מוסדות חדשים וועדות חדשות לאגודה. בהמשך נשלח סדר יום מפורט. אחד התפקידים אותו נצטרך לבחור באסיפה הוא מנהל האגודה. עם לידתה של האגודה מתוך אמא-קיבוץ התחלתי באופן טבעי לשמש גם כמנהל האגודה, אך מן הראוי שעם סיום תפקידי וכניסת מחליפי, הדברים ייעשו באופן מסודר. האגודה הקהילתית היא מוסד נפרד מהקיבוץ העומד משפטית בזכות עצמו, ולכן על פי תקנונה, עליה לבחור באסיפתה מנהל אגודה. כמובן שתתפרסם מודעת דרושים, וכל חבר אגודה יהיה זכאי להציע מועמדותו. נחום יוצע גם הוא, ואני מאמין ומקווה שאסיפת האגודה, גם היא, תראה אותו כמתאים לעמוד בראשה. יש בזה הגיון רב גם מהטעם שלא כדאי לפצל תפקידי ניהול בכירים לשניים, עם העלויות הכרוכות בהם.

"גל נעול, מעיין חתום"

במסגרת נפלאות איבוד המים שלנו, התגלה מקווה תת-קרקעי, הדומה לבור מים מתקופת אבותינו. הכל החל כשהבחין מאן-דהו שהמקלט התחתי הנמצא עמוק מתחת לרחבת גרנוליט, ביציאה מהלובי התחתון של חדר האוכל- לכיוון מגרש החניה, מלא כולו במים שכבר זוחלים אפילו במעלה המדרגות, ממש מתחת לאפו של השרברב... בדיקה מהירה העלתה שנביעה בעלת ספיקה מכובדת, יוצאת מתוך קיר הבטון בעומק של שלושה מטר מתחת לפני האדמה. בדיקה מעמיקה יותר גילתה שמתחת לגרנוליט עובר צינור מים ישן... נחסוך לכם את כל החיפושים והבדיקות של יואל ועוזריו, כולל אטימת צינור זה וחתירתו בפקק גדול, ורק נענה למי שעוקב אחרי סיפורי הבלשים של המדור, על השאלה הראשונה העולה בראשו- התשובה היא - לא! לצערנו אלה אינם המים האבודים שאנחנו מחפשים, אלא מים מדודים שסתם הלכו לאיבוד...

תרגיל צח"י

"האוייב" הגדול של צח"י הוא כניסה נוחה ונעימה לשגרה. העניין הוא ששגרת האימונים עלינו לא נכנסת לשגרה, ומידי פעם צץ איום גדול מחברו. תרגיל צח"י השנתי שלנו יתרגל חדירת מחבלים לקיבוץ (לא עלינו ולא על בנינו...). התרגיל יכול שיתוף פעולה של הציבור כולו, הזמנת הצבא, אנשי מועצה ועוד. כדי להיות מוכנים ולהפיק את המיטב מהתרגיל, אנו נכין את חברי צח"י, חברי כיתת כוננות, ואף נחלק דף הנחיות לציבור. פרטים בהמשך. פגישת כל צוות צח"י-יום רביעי כא' אייר, 1.5, בשמונה וחצי בערב. מועד התרגיל יום חמישי בערב, 23.5, יד' סיוון.

הוצאה לאור

קומת הקרקע הספונה תמיד במשרדיה, על שולחנות מלאים בניירות, ומול מסכי המחשב המרצדים, יוצאת לאור השמש. הטיוול/סיוור השנתי שכבר הפך להיות מוסד מכובד וקבוע, בעל ערך לימודי וחברתי כאחד, יתקיים השנה ביום ראשון הקרוב. הפעם נבקר באזורי התעשייה המתפתחים בנגב (רותם-דשנים, רמת חובב-מכתשים, טבע) עיר הבהדיים, ובחוות הבודדים של שי דרומי. כל מי שנזקק לשירותים שלנו ביום ראשון- שיתאפק. ואם מתחשק לו להצטרף- מוזמן לעבוד אצלנו במשך השנה...

ערכות מגן

התבררנו על חלוקת ערכות מגן, בסעד ובישובי הסביבה. מי שעדיין לא קיבל בסיבוב הקודם שיזדרז. צריך להגיע פיזית עם תעודת זהות. בסעד החלוקה תהיה ביום שני הקרוב 22/4, יב אייר, שעה 19:00-15:00 בקומת הקרקע של ח"א. המלאי מוגבל. ברגע האמת, אם חס וחלילה הצורך מבגדד, או ממקום אחר, ינסו לאתגר אותנו, כל ערכה עודפת תחולק במרכז. לכן – לא להמתין!!

אש קודש

דומני שרשב"י לא היה מעלה בדעתו כמה להבות אש יודלקו מידי שנה ביום חגו. המשימה היא כמובן שאותו מספר להבות גם יכבו. על מנת למנוע אי נעימות, הוגדרו לילדינו/נערינו מוקדים אפשריים להדלקת מדורות ל"ג בעומר ואנו מבקשים בכל לשון של בקשה שלא לחרוג מהם. תודה לניצן, אחראי כיבוי האש על דאגתו התמידית.

גזירות

לא של לפיד ונערי האוצר, אלא שלנו. אמנם שמחנו להוריד את מחיר הקילומטר, אך מנגד צפויה התייקרות מחיר החשמל. בקרוב נפרסם באופן מדויק יותר.

כמו תמיד נסיים בהודעה משמחת- חתונת עידן ברזילי ובחירת ליבו נטלי אנק תתקיים אי"ה י"ד אלול במושב שורש. מזל טוב למשפחות.

שבת שלום.

צפר

אני תודה, אני הרכה..

תודות לאנשים טובים שעוזרים בהצלחת האירועים

זה הזמן להגיד תודה ולספר לכם מי האנשים שעמלו ועבדו מאחורי הקלעים של אירועי השבוע האחרון . טקס יום הזיכרון אורגן השנה ע"י רעות הימן וספיר חביביאן. תודה לבנות על הטקס המרשים והמרגש, על איסוף החומר ובחירתו, והעבודה עם האנשים .

תודה למקריאים, לזמרים, לנגנים ולכל מי שלקח חלק בהכנת הטקס.

על מפקד יום העצמאות היו אחראיות מוריה פולק וגיל פיש. ביחד הן ניצחו על כל המלאכה המרובה. כנרת סמואל פולק כתבה את ההנחיה ואת דברי מדליקי המשואות.

תודה לדני יום טוב שיש לו כבר "חזקה" על העמדת ופירוק המשואות.

לאורי יערי ולראובן עברון העוסקים באמונה שנה אחרי שנה בהצבת לפיד הזיכרון וסידור הדגל.

השנה בחרנו לציין את הדורות הממשיכים בסעד... ונהנינו כולנו מהשירים המקסימים מהדיסק של שנת ה65 שעובדו מחדש ע"י רועי גולן .

ריקוד בני המשק – רקדו ילדי כיתות א', ב', ג' והוכן ע"י גיל פיש, שלומית שלומי ותומר שולץ.

דגלנות- ביצעו ילדי הסניף בניצוחה של רותם וייס.

תודה למנחים, לזמרים ולכל האנשים השותפים בעשייה.

לחיים לנדסמן, צלם הבית נודה על תיעוד וצילום האירועים.

תודה מיוחדת וגדולה לדותן ויאיר גולדנברג על ההגברה והתאורה בכל האירועים בשבועות האחרונים.

תודה לכל החברה מהתיכון והחטיבה שעובדים לפני ואחרי בבניה ופירוק האירועים...

ותודה אחרונה לכם קהל יקר על הנוכחות ושיתוף הפעולה.

1. תרבות